Novinka od autorky psychothrilleru *Ztichlý dům*

JENNY BLACKHURST

PODIVNÁ HOLKA

PODIVNÁ HOLKA

JENNY
BLACKHURST

DOMINO

2019

Copyright © 2017 Jenny Blackhurst
Translation © 2018 by Petra Krámková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FOSTER CHILD,
vydaného nakladatelstvím Headline Publishing Group, Londýn 2017,
přeložila Petra Krámková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Milena Nečadová
Korektura: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková
Sazba: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2019

ISBN: 978-80-7498-331-3

Mámě a tátovi. Nemohla bych si přát víc.

PROLOG

„Imogen? Jste to vy?“ Hlas na druhém konci zní zoufale, téměř bez dechu, a okamžitě ho poznávám.

„Sarah, uklidněte se,“ řeknu. „Co se stalo?“

„Jde o Ellie.“ Slyším, jak se hlas Sarah Jeffersonové zachvěje. „O polední přestávce odešla ze školy. Nemám tušení, kde je.“

Povzdechnu si. Opakuj po mně, řeknu sama sobě. Tohle není tvůj cirkus, tohle nejsou tvoje opice.

„Na Elliině případu už nepracuju, Sarah. Vzali mi ho. Řešit její záškoláctví není v mojí pravomoci.“

„Vy to nechápete.“ Hlas Sarah zní teď ještě naléhavěji. „Nebojím se o Ellie, ale o Lily.“

Ruka mi automaticky vystřelí k pupíku, než si uvědomím, že dítě už tam není.

„Co je s Lily, Sarah?“

Zvuk, který se jí vydere z hrdla, je něco mezi vzlyknutím a zakvílením. „Je pryč. Ellie ji vzala s sebou.“

1
ELLIE

Ellie leží na posteli, která není její, v pokoji, který nikomu nepatří, a poslouchá, jak o patro níž cizí rodina sleduje televizi. Palcem si pohrává se škrtátkem zapalovače. Oranžový plamínek se objevuje a zase mizí, jakmile povolí stisk.

Škrt, blik.

Škrt, blik.

Škrt, blik.

Bříšky prstů přejíždí skrz špičku plamínku sem a tam, překvapená, že to nebolí. Zkusí to znovu, ale tentokrát nechá prsty nad plamenem o malinko déle. Tohle sice pálí, ale pořád nebolí. Strčí prst přímo do modré části plamene a drží ho tam tak dlouho, dokud jím neprojede vlna palčivé bolesti. Přesto se to nezdá být špatný pocit. Je úžasný. Zažila její rodina právě tohle? Stejnou bolest, stejné uvolnění? Zkusí to znovu, tentokrát plamen podrží pod dlaní a bez hnutí čeká na příchod bolesti. Když ji ucítí, je daleko silnější, v šoku povolí stisk škrtátka zapalovače. Srdce jí buší jako zběsilé, ale přesto to zopakuje ještě jednou... škrt, blik.

Právě ve chvíli, kdy v nose ucítí zápach škvařícího se masa, se otevřou dveře pokoje. Na prahu stojí její nevlastní sestra Mary. Vyvalí oči a brada jí spadne jako nějaké legrační kreslené postavičce, když si uvědomí, co Ellie dělá.

„Ellie! Na co si to tady sakra hraješ?“ Mary jí prudce zatáhne za ruku, aby ji osvobodila z plamene. „Zbláznila ses? Vždyť se popálíš!“

Zničehonic její ruku zachvátí intenzivní palčivá bolest, a když sklopí zrak, vidí, jak jí na kůži vyskakují nalité puchýře.

„Já... já vůbec nevím, co jsem dělala. Jen jsem si tak hrála. Ani to nebolelo.“ Zadívá se na svou dlaň se zájmem. „Teď už to bolí.“

Mary jemně položí svou ruku na Elliinu paži.

„Pojď, něco s tím uděláme. Namažu to mastičkou, ovážu a mámě řekneme, že ses řízla, když jsi mi pomáhala s vařením.“

Ellie zírá na kůži plnou puchýřů a představuje si, jak se jí šíří dál po celé ruce až na ramena a krk.

Mary zavrtí hlavou, jako kdyby ani nemohla uvěřit vlastním očím. „Budeme to muset kontrolovat, každý den ti vyměním obvaz, a kdyby se to zhoršovalo, nezbude nám než vymyslet nějakou jinou historku.“ Věnuje Ellie laskavý pohled. „Proč tohle vůbec děláš, Ellie? Myslíš si, že by máma byla ráda, kdyby viděla, že si takhle ubližuješ?“

„Ale moje máma už nic nevidí, ne? Moje máma je mrtvá.“

Ellie má pocit, že její břicho je plné třesoucího se zeleného slizu, skoro jako pomeranč, který hnije zevnitř, navenek sice normální, ale pod slupkou jedovatý. Není jako Mary, není jako nikdo tady kolem. Někteří z nich to tuší – čte to v jejich pohledech, jakmile ji zahlédnou venku na ulici. Přejdou na druhou stranu, nebo chytnou své děti za ruku o trochu pevněji, aniž by doopravdy věděli proč. Ellie to ale ví. Ví, co vidí v jejím nitru.

„Stejně tě ale sleduje, to přece víš?“ naléhá Mary. „Tvoje máma z nebe vidí všechno, co děláš. A chce, abys byla šťastná

a dávala na sebe pozor, abys vyrostla a měla svoji vlastní rodinu. To by chtěla, kdyby tady byla, a přesně to chce, i když je pryč. Musíš se snažit trochu zapadnout, Ellie. Vím, že je to těžké, vím, že nejsme tvoje pravá rodina. Ale opravdu to musíš alespoň zkusit."

„A co když to nechci zkusit? Co když nechci být součástí vaší rodiny?"

„Chápu, jak to pro tebe musí být těžké. Tímhle domem už jsem viděla projít plno dětí, naštvaných dětí, které nikdy nepoznaly, jaké to je, když je má někdo rád. Ale ty jsi jiná než ony. Ty jsi vyrůstala v rodině, kde tě rádi měli, víš, jaké to je žít v domě plném lásky a porozumění. Možná, že teď ti to připadá nemožné, ale jednoho dne to zase budeš mít. Hlavně si musíš pamatovat, že nic z toho, co se stalo, není tvoje chyba. Nesmíš se obviňovat, Ellie, ať už ti ostatní říkají cokoliv."

Ellie přikývne, i když v hloubi duše ví, že se Mary plete. Možná, že je starší, možná si myslí, že ví všechno, ale neví. A o Ellie neví vůbec nic. Nikdo neví.

2
IMOGEN

Silnice do městečka Gaunt je ukrytá pod příkrovem hustých větví a jen místy se na asfaltu objeví skvrny slunečního světla tam, kde ho propustí clona listů. Přecházejí z toho oči. Mám pocit, že projíždíme překrásným tunelem stromů na to poslední místo, kam se kdy dostaneme. Do konečné stanice.

Spisovatel Thomas Wolfe prohlásil, že domů se znovu vrátit nemůžete, a to jsem si možná měla uvědomit dřív, než jsem odeslala svůj životopis a spustila tím řetěz událostí, které mě teď, po patnácti letech, přivádějí zpátky do mého rodného městečka. Nejspíš mi to mělo být předem jasné.

Gaunt, který se před námi rozkládá, je přesně tak bezútěšný a ponurý, jak napovídá jeho název. Připomíná sál plný pokřivených a zdeformovaných zrcadel: bez ohledu na to, z jakého úhlu se díváte, na obrazu se stále zdá být něco špatně. Zašedlé domy tu opuštěně chátrají. Populace klesá.

Pro někoho zvenčí Gaunt kdysi mohl vypadat jako opravdu skvělé místo. Zvláštní lesk dříve vznešených domů nebo nepřehlédnutelná socha naznačují, že bývaly doby, kdy zřejmě

s tímhle podivným městem někdo mohl mít velkolepé plány – plány, které však byly dávno zapomenuty. Už jako dítě jsem si svým rodným městem připadala stejnou měrou fascinovaná i znechucená. I já jsem cítila onu téměř magnetickou přitažlivost, která sem nalákala tolik stavebníků a developerů, ale zároveň tíživý, nevysvětlitelný pocit strachu a zlé tušení, kvůli nimž se všichni nakonec k městu otočili zády s výmluvami na nevhodnou půdu a nesplnitelná pravidla pro výstavbu... protože kdo by otevřeně přiznal, že zahodil stavební investici jen kvůli špatnému tušení, přičemž prodělal celé jmění?

Na ten pocit jsem už málem zapomněla. Strávila jsem tak dlouhou dobu v bezpečné bublině velkého města a tak ráda vytěsnila z mysli vzpomínky na svůj dřívější život tady, až mi připadá málem nemožné vybavit si cokoliv ze své dřívější existence, dokonce i když pevně zavřu oči a ze samého úsilí mě rozbolí hlava.

Přestože slunce jasně svítí, ve vzduchu se vznáší nevlídný chlad. Čerstvý vzduch pro čerstvý začátek, prohlásil dnes ráno Dan. Dobré znamení, potvrzení toho, že jsme se rozhodli udělat správnou věc.

„Nevěřím na znamení ani nic podobného," usmála jsem se. Můj výraz mě ale musel prozradit, protože manžel mi něžně položil ruku na rameno a řekl: „Bude to úžasné. Jako dovolená na venkově. Oba budeme mít čas a prostor pořádně se nadechnout." Nezmínil to, na co při tom doopravdy myslel – rodinu – a za to jsem mu byla vděčná.

„Dovolená? Nevěděla jsem, že spisovatelé si také berou dovolenou. A já si ji tedy neberu určitě. V nové práci začínám už za čtyři dny."

„Vždyť víš, jak to myslím. Dovolená od toho všeho." Ukázal k oknu, na ulici, po které proudily davy lidí a obratně se vyhýbali jeden druhému, aniž přitom zvedli oči od svých chytrých telefonů. Na muže v sešívaném pestrobarevném plášti, který

rozdával prázdné obálky, v nichž, jak jsem se jednou dozvěděla, měla být „pozitivní energie". A na řidiče, kteří pěstmi zuřivě bušili do klaksonů na volantech pokaždé, když rychlost auta před nimi klesla pod pětatřicet mil za hodinu. „Od lidí. Od stresu. Od každodenního shonu. To přesně potřebujeme po tom marastu, jakým sis prošla." Po tom marastu, jakým jsem si prošla. Jako kdybych to, co se stalo v Londýně, mohla jen tak hodit za hlavu s nálepkou nějaké úplně běžné nešťastné příhody.

Na dohled se nám objevují první domy, přestavby zemědělských budov a novostavby, které tady vyrostly v době, kdy se stavebnictví začalo znovu vzmáhat. Když jsem to tu viděla naposledy, nebylo tu nic než jen pole. Vypadá to, jako kdyby se někdo snažil nabídnout Gauntu druhou šanci. Dan do mě šťouchne a ukáže na ně.

„Vidíš je? Když prodáme dům po tvé matce, mohli bychom si koupit nějaký takový. Nebo rovnou postavit."

Zašklebím se. „Co ty víš o stavění domů? Když nepočítám ty z tvého imaginárního světa. Není zdaleka tak snadné dům postavit, jako ho popsat."

„To zní, jako kdybys snad nikdy nezkoušela popsat hrad v poušti z pohledu skřeta," Dan nasadí svůj nejlepší dotčený výraz a pak se zašklebí. „Dobře, prozatím můžeme zůstat u nákupu. Něco otevřeného. A velkého."

„S bazénem a našimi iniciálami vytesanými do mramorové podlahy ve vstupní hale," zasměju se. „Nejsem si jistá, kolik čekáš, že můžeme za domek staré babi Tandyové dostat. Když dokonce ani mojí matce nestálo za to pokusit se ho prodat." Při slově „matka" se mi stáhne žaludek. *Je pryč, Imogen.*

Okolo města se nevznáší vířící šedivá mlha, žádná scvrklá stařena se nás se vztyčeným kostnatým revmatickým ukazováčkem nepokouší varovat, abychom se včas otočili, na značce s nápisem *Vítejte v Gauntu* nesedí černočerný havran a nemumlá svoje „Nikdy víc", přesto náhle ucítím strach, který sevře

moje plíce, jako kdyby mě chtěl udusit. Oprýskaná a trouchnivějící cedule – na níž jsou písmena už tak vybledlá, že slovo „vítejte“ je to poslední, co máte při pohledu na ni na mysli – jako by mi před očima začala černat pod nánosem plísně, která ji zachvacuje přímo ve chvíli, kdy se na ni dívám. Odbočka k matčinu domu se objeví vlevo od nás za několik málo metrů. Srdce se mi svírá a silnice před námi se mi rozpíjí před očima. Nakloním se a popadnu Dana za paži.

„Nejezdi tam.“

Můj hlas vyzní jen jako sotva rozpoznatelné zachroptění. Dan na mě po očku pohlédne, ve tváři se mu usadí ustaraný výraz a ubere plyn, až jedeme sotva krokem.

„Je všechno v pořádku, Im? Nemám zastavit?“

Pohlédnu na značku, která sice stále vypadá dost nevlídně, ale už aspoň není pokrytá černou plísní. Cítím, jak se mým tvářím zase vrací barva, protože rozpačitě rudnou. Co jsem vlastně čekala?

Gaunt je najednou všude kolem, sleduje nás a čeká.

„Ne, nic se neděje,“ zalžu. „Jen jsem si říkala, že bychom se možná nejdřív mohli zastavit na hlavní ulici pro nějaké jídlo s sebou. Co když ještě není zapojená elektřina?“

Dan krátce přikývne, ale ustaraná vráska mezi jeho obočím nezmizí. Poslední dobou má o mě obavy neustále.

„Dobrý nápad,“ souhlasí, ohlédne se přes rameno a spustí pravý blinkr. „To mě mělo napadnout. I když jsme si asi měli nakoupit dřív, mám dojem, že kuchyně ve tvém rodném městečku nejspíš nebude dvakrát pestrá a ani nic moc extra.“

„Není to moje...,“ začnu, ale pak jen pokrčím rameny. Alespoň že zběsilé bušení mého srdce začíná trochu polevovat. „Je tady bistro, kde mají rybu a hranolky... nebo tu alespoň bývalo.“

Dan mine odbočku k domu a pokračuje rovně až na hlavní ulici, která je vzdálená necelou míli od domu. Vzpomínám si, jak jsme tam s Pammy chodívaly po dlouhých úzkých pěšin-

kách a přemlouvaly starší kluky, aby nám koupili nějaký alkohol, o který se za to s nimi rozdělíme. Nebo jsme se pokoušely sehnat si sobotní brigádu v obchodě, kde jsme neměly ani tu nejmenší šanci proti holkám, jako byly Michelle Hoffmannová nebo Theresa Johnsonová. Říkám si, co asi tyhle holky dělají dnes. Zlomyslně doufám, že pořád ještě prodávají v tom stejném krámku na rohu.

„Moc se mi líbí, že budeme mít to nejlepší z obojího," prohlásí Dan a přeruší zamyšlené ticho, které se rozhostilo v autě. „Nádherný, klidný venkov a slušnou hlavní ulici jen kousek od domu. Pořád budu moct kdykoliv ráno zaběhnout pro čerstvou kávu a chleba..."

„Pořád?" zasměju se při představě, jak můj manžel v bělostné zástěrce chvátá do pekárny nakoupit čerstvý chléb. „A kdy jsi vůbec něco takového udělal? Musím se přiznat: čekala jsem, že mít manžela v domácnosti bude něco jako mít doma hospodyňku než jen přerostlého puberťáka, který sleduje Netflix a láduje se sladkostmi."

„Hele, to bys nemusela. Nejsem žádný manžel v domácnosti, ale umělec."

„Tak fajn, pane Bestsellere, jakmile vypakuju z domu všechny ty děti, po kterých tolik prahnete, čerstvý chleba a káva po ránu budou to nejmenší, co mi budete moct nabídnout."

Dan se rozzáří a já okamžitě zalituju, že jsem byla tak prostořeká. Musím si zapamatovat, že každá taková poznámka jenom přiživuje jeho touhu po tom, abychom co nejdřív založili rodinu. Netuší, že pouhé slovo „miminko" v mém žaludku vyvolává křeče. Otočím obličej směrem k ulici za okénkem a doufám, že je to pro něj jasný signál k ukončení téhle konverzace.

I když je sobota odpoledne, hlavní ulice se podobá spíš Londýnu v časných ranních hodinách. Podívám se dopředu a moji pozornost upoutají dvě dívky, které stojí proti sobě na chodníku. Jedna z nich má dlouhé tmavé vlasy, které jí splývají přes

obličej tak, že ho úplně celý zakrývají. Vypadá, jako kdyby byla přikovaná na místě, zatímco druhá, pěkná blondýnka oblečená v šatech, které by podle mě byly vhodnější pro daleko starší dívku, se k ní naklání blíž a blíž. Možná spolu hrají nějakou hru, i když se mi na té scéně zdá něco opravdu podivného. Blížíme se k nim a už už se chystám na ně upozornit Dana, ale blondýnka náhle bez varování udělá několik kroků zpět přímo k silnici.

„Pozor," varuju ho, „vypadá nějak neji..."

Moje slova přejdou ve výkřik a pevně zavřu oči, když se dívka po zádech svalí na silnici přímo před nás. Slyším zaskřípění brzd následované tupým nárazem.

3
ELLIE

Den se strašlivě vleče, jako kdyby byl snad ještě delší než celé letní prázdniny. I když škola znovu začala už před šesti týdny, teprve dnes se musí vléct do obchodu, aby pro Mary nakoupili nějaké nové halenky, protože se zdá, že její nevlastní sestře vyrostla prsa snad přes noc. Ellie je úplně jasné, že podědí všechny její staré, pytlovité a zašedlé kousky.

Sarah rozjímá nad cenovkami tak dlouho, že to Ellie připadá jako celé hodiny. V ruce má jeden ze svých proslulých seznamů s rozpočtem a nehodlá ustoupit ani z jediné položky, i když chudák mladá prodavačka se jí už nesčetněkrát pokusila upozornit na fakt, že jsou jediným obchodem ve městě, a pokud pojede nakupovat do jakéhokoliv většího města, nesežene tam nic levnějšího.

Ellie právě okopává špičkou nohy jeden z regálů a Mary po ní co chvíli vrhne chápavý pohled, když vtom dovnitř nakráčí *ona*. Naomi Harperová. Jako kdyby dnešní den nebyl už takhle dost hrozný. Naomina matka se k Sarah vrhne jako k nejlepší přítelkyni, ačkoliv Ellie je nikdy předtím neviděla prohodit

víc než jen strohý pozdrav. Najednou je to samé „Úžasné, že vás tady vidím!“ a „Jak se máte?“ Věnuje své dceři nadšený pohled a prohlásí, že se Naomi v posledních pár týdnech neuvěřitelně vytáhla. Co ale neví, pomyslí si Ellie, je, že ať už tady nakoupí jakkoliv dlouhé sukně, její drahá ratolest si je stejně ohrne v pase, jakmile vytáhne paty z domu. Mary, která je o čtyři roky starší a sotva vůbec tuší, kdo je Naomi Harperová, střelí po Ellie tázavým pohledem, ta ale jen lhostejně pokrčí rameny.

„Bože, nenapadlo by mě, že se budu muset na tvůj příšerný ksicht dívat i o víkendu, když už to musím snášet celý týden,“ sykne Naomi se záští, jaká není pro teprve dvanáctiletou dívku úplně běžná. Ellie si představí šipku, kterou trefí Naomi přímo do levého oka. Přemýšlí nad spoustou krve a hnisu, co jí vytéká ze zdevastované oční jamky, a neřekne nic.

„Copak ty vůbec nikdy nemluvíš?“ Naomi se zamračí, když vidí, že Ellie nereaguje. Působí najednou přesně jako malé dítě, které píchá klackem do vosího hnízda a je stále zuřivější, když z něj nic nevylétá ven. „No tak, tchořinko Ellinko, pověz mi něco.“

Ellie cítí, že zatíná pěsti, až jí bělají klouby. Nesmí se nechat rozčílit, což je ale zatraceně těžké, když jí tváře jen hoří a srdce jí buší čím dál tím rychleji. Upřeně se zadívá na Mary, ale ať se soustředí sebevíc, nedokáže svoji nevlastní sestru přimět, aby se otočila a vrazila Naomi pořádnou ránu mezi oči. Místo toho zkusí vsugerovat Sarah, aby prohlásila, že tenhle obchod je pro ně až moc laciný. Přeje si vidět, jak falešné úsměvy téhle hnusné holky i její příšerné matky zamrznou na jejich protivných obličejích. Nic z toho se ale nestane.

Stane se jenom to, že Naomi Harperová zničehonic bleskově strčí rukou do regálu plného tenisek, vedle kterého Ellie stojí, shodí jich celou řadu na zem a honem vyklidí pole dřív, než si toho kdokoliv stačí všimnout.

„Ellie!“ vykřikne Sarah a vrhne se k ní, aby ten nepořádek uklidila, v obličeji úplně rudá. „Proč jsi tohle udělala?“

Nemá žádný význam se bránit, Sarah stejně vůbec neposlouchá a Naomi si se svou matkou zatím vyměňuje pohledy, kterými jako by sdělovala „No neříkala jsem ti to?“. Jenom Mary se podezíravě dívá z Ellie na její spolužačku a zase zpátky.

„Můžu počkat venku?“ zeptá se Ellie. Ví, co se stane, když ztratí nervy. A i když zrovna v tuhle chvíli ji Naomi opravdu strašlivě štve, je jí jasné, že jediný způsob, jak situaci udržet pod kontrolou, je zmizet odsud pryč.

„Půjdu s tebou,“ navrhne Mary, ale Sarah zavrtí hlavou. „Musíš si vyzkoušet to tričko, Mary. Ellie je dost stará na to, aby venku dokázala vydržet pět minut sama.“

Dost stará *je*, a kdyby tady bylo všechno vyřízené, mohlo by to proběhnout bez problémů. Kdyby ovšem Naomi zůstala vevnitř.

Jenomže o pouhých pár minut později už zase stojí vedle Ellie a plive na ni svoje jedovaté poznámky.

„Každý ve škole by rád věděl, proč jsi tak zatraceně divná, víš o tom?“

„Běž pryč, Naomi,“ varuje ji Ellie.

„*Já* to ale vím,“ pokračuje Naomi, jako by ji neslyšela. Trochu ucouvne, pravděpodobně s vědomím toho, že to, co se chystá říct, se nebude podobat ani tak šťouchání klackem do vosího hnízda jako spíš pokusu ho oběma rukama roztrhnout a strčit nos přímo dovnitř. „Chceš vědět, co vím?“

„Ne,“ odpoví Ellie. Cítí tíživý pocit na hrudi a ruce se jí pomalu začínají třást. Ví, že se něco stane a že tomu nedokáže zabránit. Jediné, co může, je jako náhodný svědek přihlížet scéně, která se před ní začíná odehrávat. „Drž hubu.“

„Ty jsi řekla mně, abych držela hubu?“ zeptá se Naomi nevěřícně. Vůbec nic netuší. Zatím.

„Dej mi prostě pokoj. Vrať se dovnitř,“ varuje ji Ellie a cítí, jak v ní stále narůstá vztek, podobně jako když se namotává klubíčko, které je s každým otočením větší a větší, těžší a těžší.

„Myslíš si, že mě vyděsíš? Vypadá to, že jsem vyděšená?“

Ellie na ni upřeně zírá a zuřivý pohled jejích tmavých očí je stále tvrdší a tvrdší. *Měla bys být, Naomi Harperová. Měla bys být.*

„Jdi pryč. Musíš odsud zmizet. Jdi pryč,“ mumlá Ellie. „Než se ti něco stane.“

„Co to děláš?“ zeptá se Naomi, a i když její hlas zní pořád arogantně, jako hlas někoho, kdo očekává, že musí dostat odpověď, ale najednou je v něm slyšet i něco jiného. Nejistota, snad i strach. „Bože, ty jsi ale divná.“ Udělá krok dopředu a zvedne ruku, aby Ellie strčila do ramene.

„Jdi pryč!“ rozkáže Ellie, tentokrát hlasitěji, a Naomina ruka ji mine. Ellie zatne volně svěšené ruce v pěst a pevně zavře oči. *Ovládej se. Ovládej se.*

„Co to děláš?“ zeptá se Naomi a ucouvne o krok zpět. „Co si to mumláš? Přestaň s tím. Přestaň!“ Couvne ještě o jeden krok a tentokrát klopýtne, když špatně došlápne.

Elliino mumlání je najednou hlasitější, oči má pořád pevně zavřené a rty stále dokola opakují tutéž větu... „Jdi pryč, jdi pryč, jdi pryč...“

Naomi si sotva všimne, že nohou došlápla na okraj obrubníku, ale zaregistruje onen děsivý okamžik, kdy ji zradí rovnováha. Zběsile zakrouží rukama, zatímco se řítí vzduchem rovnou do silnice pod kola blížících se aut. A i když za ní troubí klakson, kvílejí brzdy a lidé křičí, to jediné, co Naomi Harperová slyší, jsou tatáž slova opakovaná stále dokola:

„Jdi pryč, jdi pryč, jdi pryč...“

4
IMOGEN

Auto mnou prudce hodí dopředu. Sundám si ruce z očí a hrozím se obrazu zhrouceného těla školačky na silnici před námi. Místo toho vidím, že si právě celá zmatená sedá na silnici a v našem předním nárazníku je napasovaný protijedoucí vůz, do kterého Dan narazil ve snaze se dívce vyhnout. Vyletím ze dveří přímo k ní, a právě ve chvíli, kdy si klekám na zem, vyřítí se z vedlejšího obchodu dvě ženy těsně následované starší dívkou. Zapištění první z žen prořízne vzduch, jako když horký nůž projede máslem.

„Naomi!" Skočí do silnice a sevře zmatenou sedící dívku v náručí. „Zavolejte sanitku! Co se stalo, zlatíčko?"

Naomi, která se zdá být zkamenělá šokem, teď těká pohledem z auta na dívku stojící na chodníku a zase zpátky a v očích se jí zračí strach a zmatek.

„Spadla nám přímo před...," začnu vysvětlovat v zoufalé snaze očistit nás od jakékoliv viny, ale žena se na mě ani nepodívá.

„To udělala ona?" Ukáže prstem na malou dívku stojící na chodníku a Naomi přikývne. Žena vyskočí na nohy a s obličejem plným zlosti se obrátí k druhé dívce. „Co jsi jí udělala?"

Další žena a starší dívka se obě ochranitelsky postaví před mladší a žena – její matka? – na ni promluví naléhavým tónem.

„Ellie, co se stalo? Co jsi Naomi udělala?“

Ellie nic neříká, jen stále zírá na Naomi. Je v tom pohledu zloba? Nebo strach?

„Mohlas ji zabít!“ zaječí Naomina matka. „Pokusila se ji zabít!“

„Tak počkat,“ přeruším je a zvednu ruku ve snaze trochu uklidnit situaci dřív, než se vymkne kontrole. Co je to za ženskou, která takhle začne řvát na vyděšenou holku? „Chápu, že máte obavy o svoji dceru, ale kvůli tomu ještě není třeba začít obviňovat všechny kolem.“

„Promiňte, ale co vy jste zač?“ Z pohledu, kterým po mě Naomina matka střelí, je mi okamžitě jasné, že tahle ženská bude naprosto nesnesitelná.

„Evidentně jsem asi jediný člověk, který doopravdy viděl, co se stalo. Tahle dívka – Ellie, že ano?“ Otočím se na Ellie, která doteď neřekla ani jediné slovo. Její matka přikývne. „Ellie vůbec nebyla poblíž Naomi, když upadla. Myslím, že bude nejlepší, když se trochu uklidníte.“

„Když se uklidním? A vy máte děti?“ Naomina matka na mou odpověď nečeká. „Protože kdybyste měla, věděla byste, jaký je to pocit, když vám jedno z nich strčí přímo do silnice.“

„Nikdo ji ne...“

„O co tady jde?“ Dan se objeví po mém boku a položí mi ochranitelsky ruku na rameno. „Je v pořádku? A *ty* jsi v pořádku?“ Jeho obličej je jako křída, když se podívá na Naomi. Ta už stojí na nohou u kraje silnice.

V obranném gestu si složím ruce na hrudník. Buď v klidu, Imogen. Neztrácej nervy. Už takhle má starostí dost a dost.

„Netrefili jsme ji, Dane, je v pořádku.“ Promluvím tichým, klidným hlasem a snažím se tím trochu zmírnit vypjatou atmosféru. „A já taky. *Ty* jsi v pořádku? Nestalo se ti nic? Myslím,

že někdo asi volá sanitku. Měli bychom zavolat policii? Nerada bych, aby nás obvinili, že jsme ujeli od nehody." V tu chvíli ztichnu, když si uvědomím, že sama v šoku plácám páté přes deváté. Na okamžik jsem si myslela, že jsme ji opravdu srazili. Myslela jsem si, že jsme ji zabili.

Dan si mě přitáhne blíž a vezme mě do náruče, kde si vychutnávám uklidňující účinek jeho pevného objetí. „Už jsem je zavolal. A zkontroloval člověka v tom druhém autě. Vypadá to, že všichni jsou v pořádku – odnesla to jen auta. Zatracené povinné ručení nám teď vyletí až nad mraky."

„Všichni tedy v pořádku rozhodně nejsou," vyštěkne matka Naomi, očividně rozhodnutá se ze svého vzteku jen tak neuklidnit. „Moje dcera..."

Její slova zůstanou viset ve vzduchu, když vedle nás zastaví sanitní a policejní vůz. „No konečně, díkybohu!"

„Dostali jsme hlášení, že auto porazilo nějaké děvče," řekne záchranář a očima těká mezi dívkami. „Doporučili jsme, že by se s ní nemělo hýbat."

„Auto ji nakonec vůbec netrefilo," vysvětlím ve stejnou chvíli, kdy Dan prohlásí: „Už sama stála na nohou."

Policista se podívá na Dana. „Vy jste řídil?" Dan přikývne. Policista vytáhne propisku a notýsek. „Dobře, můžete mi říct, co se stalo?"

„Co se stalo?" Naomina matka se otočí k důstojníkovi. „Já vám řeknu, co se stalo. *Tahleta*," ukáže prstem na dívku, jejíž tvář je pořád nehybná jako maska, „se pokusila zabít moji dceru! Strčila do ní..."

„Počkejte chvilku," přeruším ji a cítím, jak mi tváře rudnou vzteky. „Ellie nebyla vůbec u ní, když upadla. Viděli jsme je, stály přímo tamhle, nejméně půl metru od sebe, když Naomi udělala krok nazpátek, klopýtla a přepadla do silnice."

„Má pravdu," promluví starší dívka vedle otřesené mladší. „Viděla jsem to z obchodu, mami. Ellie se jí ani nedotkla." Při-

stoupí ještě blíž k Ellie, obejme ji jednou rukou a Ellie se jí hlavou opře o rameno.

„Viděl jste to takhle?“ Policista se podívá na Dana.

„Docela jistě ano,“ pohlédne na mě, jako kdyby čekal moje potvrzení. „Ano, seběhlo se to sice rychle, ale určitě jsem neviděl, že by někdo někoho strčil.“

Naomina matka při jeho slovech vypadá jako rozzuřená saň. „Tvrdíte, že moje dcera jen tak spadla na silnici? Je jí dvanáct let, stát rovně jí nedělá žádné potíže. Řekni jim to, Naomi, řekni jim, cos řekla mně.“

„Já...,“ Naomi vypadá, jako zvíře lapené ve světlech reflektorů. „Já... ona... jenom jsem upadla,“ prohlásí nakonec nejistě. Při těch slovech se její matka zatváří jako někdo, koho právě uhodili do tváře. Za nával vítězoslavného pocitu, který mě zaplaví, když vidím, jak rudne, se trochu stydím.

„Říkalas, že...“

„Spletla jsem se. Byla to nehoda, jasné?“ Zahlédla jsem záblesk strachu, který se mihl v její tváři? Jestli ano, zdá se, že nikdo jiný si ho nevšiml.

„No,“ její matka hlasitě vydechne, „vidím, že tady už je všechno vyřízené. Jdeme, Naomi.“ Popadne svou dceru za paži, ale záchranář zvedne ruku, aby ji zastavil.

„Nezlobte se, ale když už jsem teď tady, musím vaši dceru důkladně prohlédnout.“

„Vždyť jste ji slyšel, jenom upadla! Auto se jí ani nedotklo!“

„Je lepší mít jistotu,“ omluvně se zašklebí. „Kdybych to neudělal, neodvedl bych svoji práci.“

„A já si musím zapsat svědectví všech tady kolem,“ informuje nás policista. „Nemělo by to trvat dlouho – samozřejmě za předpokladu, že nehodláte trvat na obvinění z pokusu o vraždu?“

V tu chvíli si užívám, jak tvář Naominy matky rudne znovu. Patří jí to. „Ne, zdá se, že to nebude nutné.“

Při pohledu na obě dívky je těžké posoudit, co se mezi nimi doopravdy odehrálo. Ellie se za celou dobu ani nepokusila bránit, nejspíš celá zkoprněla z výbuchu Naominy arogantní matky. Poprvé si ji pořádně prohlédnu. V obličeji je úplně bledá a v očích má prázdný výraz, což ale není nic překvapivého s ohledem na fakt, že ji právě slovně napadla dospělá žena. Snažím se zachytit její pohled, trochu ji utěšit tím svým, ale vůbec se na mě nepodívá.

„Můžeme počkat v autě?“ obrátím se na policistu, protože už zoufale potřebuju zmizet z té klaustrofobní scény kolem. Přikývne.

„Jestli tím autem můžete jet, zaparkujte si tady,“ kývne k obrubníku. „Jestli je něco v nepořádku, záchranáři se na vás podívají za chvíli.“

„Ne, nic mi není,“ řekne Dan. „Přejedeme sem a počkáme.“

Jdeme zpátky k autu a prohlížíme nárazník. Řidič druhého vozu už je venku a právě mluví s policistou. Zajímalo by mě, co mu říká, jestli i on viděl dívky na chodníku. Škoda na našem autě nevypadá zdaleka tak hrozně, jak to znělo při nárazu, a motor naštěstí hned nastartuje. Danovy ruce se na volantu lehce chvějí. „Kristepane, to teda byla věc,“ řekne a položí mi ruku na stehno. Je to příjemné a uklidňující. I po těch deseti letech, co jsme spolu, vysávám z jeho doteku energii jako upír, přečerpávám jeho klid do svého vlastního těla. Takhle na mě působil vždycky. Když jsme se dali dohromady, lehávala jsem s hlavou položenou na jeho hrudi a jen tak si užívala jeho dech, který mě hřál a uklidňoval. „Tomu říkám příjezd. Ty jsi v pořádku?“

Nepřítomně přikývnu. „To vážně byla věc,“ zamumlám. Podívám se na dívky, které stojí s policistou a záchranářem, na matku, která tak hbitě neváhala obvinit malou holku z pokusu o vraždu, stejně jako na tu druhou, jež se ani v nejmenším nepokusila své dítě od takového obvinění očistit.

Kam jsem nás to jenom přivedla?

5
IMOGEN

Jediné bistro s rybou a hranolky se na hlavní ulici vyjímá asi jako jeptiška v nočním klubu. Chromová fasáda, svítící nápis *Hezká treska* a stříbrná plastika čehosi, co podle mého názoru zřejmě bude mrkající ryba, má do podoby podniku, který tu býval, když jsem to tu viděla naposledy, hodně daleko. Tehdejší stárnoucí bílá fasáda vypadala spíš špinavě šedivá, odlupovala se a opadávala ze všech stran kolem dřevěné tabule, na níž nevábně vybledlým modrým písmem stálo *Ryba a hranolky*. Zajímalo by mě, kdo stojí za takovou trendy změnou image a názvu – docela určitě to nebude Roy, zavalitý manažer s koláčovitým obličejem z dob mého dětství. Usměju se, když si představím znechucený výraz v jeho rozmrzelém obličeji, když na čestné místo jeho absolutně staromódního podniku instalovali tuhle mrkající nádheru.

K mému překvapení ale právě Roy stojí za pultem a nevypadá ani o chlup starší než před patnácti lety, jako kdyby snad na svět přišel rovnou jako vyzrálý padesátník a zarputile odmítal zestárnout byť jen o jeden jediný den.

„Ošklivá věc tam venku." Nadskočím překvapená hlasem, který se ozve z jedné ze čtyř lesklých stříbrných židlí za mnou. Když se otočím, spatřím ženu tak šedivou, až málem splývá s moderní vytapetovanou zdí za ní. Její vlasy, obličej i šaty se zdají být naprosto bezbarvé. Pokusím se zamaskovat svou zaskočenost úsměvem.

„Mohlo to dopadnout daleko hůř," odpoví Dan tím nejžoviálnějším tónem, jaký svede, ještě než stačím zareagovat. Nenápadně mi stiskne ruku. Zajímalo by mě, jestli cítí, jak se ještě pořád trochu chvěju. „Takhle to odneslo jen jedno odřené koleno, jak se ukázalo. A náš promáčknutý nárazník."

„No ano, byl to parádní kousek, co se ti tam venku podařil, synku," vloží se do hovoru Roy. V jeho hlase je slyšet laskavost, na kterou si z doby, kdy jsem byla ještě dítě, vůbec nevzpomínám. Možná to vězí právě v tom, nevzpomínám si, že by kdokoliv z místních zrovna dvakrát překypoval laskavostí, s výjimkou Pammy a její rodiny. „Mohla to být daleko ošklivější nehoda."

„Konec dobrý, všechno dobré," zamumlám ve snaze rozhovor rychle ukončit. Šedivá žena ale můj náznak zcela ignoruje.

„Ta Harperovic holka měla štěstí, že jste to byl vy. Plno místních by nedokázalo takhle rychle zareagovat. Na druhou stranu," pokračuje a v očích se jí zaleskne ocelově šedá jiskra, „kdo by taky čekal, že malá holka strčí jinou přímo do silnice, že?"

Dan se na mě po očku podívá a já vnímám jeho tichou prosbu, abych se do téhle konverzace nenechávala zatáhnout. Neskoč jí na to, Immy. Tohle není tvůj cirkus...

„Nestrčila ji." Slyším, jak si můj manžel nenápadně povzdechne. Bylo mu jasné, že nedokážu odolat. „Viděli jsme to, že ano, Dane?"

Dan přikývne. „Ano, nestrčila ji."

„Aha, tak v tom se právě pletete," žena se zlomyslně usměje. „Tahleta holka, ta se vás vůbec nemusí dotknout, aby vám něco provedla. Seděla jsem přímo tady. A viděla jsem, co udělala."

Svraštím obočí. „Tomu nerozumím. Snažíte se naznačit, že do ní strčila, aniž by se jí dotkla? To je přece nesmysl." Podívám se na Roye a čekám, že se zasměje nebo obrátí oči v sloup, možná si zakrouží prstem přímo u spánku, aby naznačil, že tahle stará ženština je úplně šílená. Místo toho stojí jako přikovaný, uhýbá mému pohledu a jako o závod otáčí rybu na pánvi sem a tam. Obrátím se přímo k němu, aby mě nemohl dál ignorovat. „Co je to za dívku? Jmenuje se Ellie, že? Kdo je to?"

„To je Ellie Atkinsonová," zahihňá se žena. „Žije tady u pěstounů."

„Aha. A předpokládám, že jenom proto je...," okamžitě ztichnu, když ucítím, jak mě Dan prudce zatáhne za ruku. Dveře se otevřou a v nich stojí Ellie a žena, která – jak je mi už jasné – musí být její pěstounka. Starší dívka, která se Ellie na ulici zastala, se loudá za nimi.

Ticho přeruší další zahihňání staré ženy a Dan si odkašle.

„Dvě malé ryby a velké hranolky, prosím," oznámí Royovi, který přikývne, jako kdyby se posledních pár minut vůbec nic neodehrálo.

„Ryba bude za pět minut," zamumlá a my se posadíme ke stolu u protější stěny obchodu, tak daleko, jak to jenom jde od té podivné stařeny. Elliina pěstounka si objedná jídlo a pak přistoupí k nám.

„Jen jsem vám chtěla poděkovat za to, že jste se postavila té příšerné ženské." Vypadá vyčerpaně, téměř zlomeně. Její hnědé vlasy myší barvy jsou sepnuté do poněkud neupraveného culíku, prameny vlasů jí z něj po celé hlavě trčí do různých směrů, jako kdyby to byla spíš ona, koho právě málem porazilo auto. „A samozřejmě také za to, že jste nepřejeli její dceru," dodá ještě po chviličce.

„Už se tím netrapte," usměju se na ni a doufám, že můj výraz je přívětivě účastný a ne naprosto šílený. Vědí vůbec, co tady lidé o Ellie říkají? *Tahleta holka, ta se vás vůbec nemusí dotknout, aby vám něco provedla*. „Doufám, že jsi v pořádku?"

Směřuju svoji otázku přímo na Ellie, která stojí opodál s hlavou sklopenou a pohledem se zavrtává do podlahy. Ani se nepohne. Její nevlastní sestra do ní šťouchne, a když se přesto vůbec nehne, sama zamumlá: „Je v pořádku, díky."

Dan si odfrkne a já po něm střelím pohledem. Šedivá žena v rohu vstane ze své židle, přičemž z nás celou dobu nespouští oči.

„Paní Evansová," Ellie vzhlédne a tichým jasným hlasem se obrátí přímo k ženiným vzdalujícím se zádům. Je to vůbec poprvé, co ji slyším promluvit, a nezní to zrovna dvakrát přirozeně.

Žena zaváhá, téměř jako kdyby se k dívce odmítala otočit čelem. Nakonec se ale přece jen obrátí a podívá se na ni. „Ano?"

„Doopravdy byste neměla lhát. Kdysi dávno by vám za to mohli dokonce vyříznout jazyk."

6

Kráčí po ulici, vzdálenost mezi nimi je jen pár desítek centimetrů, ale má z toho stejný pocit, jako kdyby to byly celé kilometry. Pohlédne na ženinu ruku, kterou má spuštěnou po boku, a zatouží natáhnout tu svou a vklouznout dlaní do její. Jen aby vyzkoušela, jaké to je. Viděla plno dětí, které to dělají, drží se za ruce se svými matkami, jako kdyby to byla ta nepřirozenější věc na světě jen tak natáhnout ruku a spojit se s milovanou osobou. A Imogen svou matku miluje, i když její matka se nedokáže přimět k tomu, aby její lásku opětovala.

Matka – nesnáší oslovení maminka, zní to jako od ufňukaného malého děcka – se na ni podívá a vypadá to, jako kdyby přesně uhodla, na co Imogen myslí, protože najednou ruku stáhne a zaboří ji hluboko do kapsy svého kabátu. A je konec, propásla svoji šanci.

„Hni sebou," štěkne na své jediné dítě Carla Tandyová a odvrátí hlavu. „Nemáme na to celý den."

7

IMOGEN

Stojím, dívám se na dům, ve kterém jsem vyrostla, a v jednom okamžiku mám dojem, jako kdyby se posledních patnáct let mého života úplně vypařilo, jako kdyby se nikdy ani neodehrálo. Těžké dřevěné dveře jsou zasazené do velšského kamene a po něm se kolem dokola plazí šlahouny břečťanu jako chapadla vetřelce snažícího se zmocnit svého hostitele. Zvuk zabouchnutí stejných dveří za mým patnáctiletým já mi stále jasně rezonuje v uších jako rána bičem, nebo jako výstřel z pistole, takže když se ozve bouchnutí kufru našeho auta, leknutím doslova nadskočím. Dan je po mém boku během pár vteřin. Nejspíš si myslí, že jsem pořád ještě vyvedená z míry tím, co se stalo ve městě, což doopravdy jsem: pomyšlení na tu ženu, která ječela na ubohou Ellie, a kamenný výraz v dívčině tváři, navozující dojem, jako kdyby neměla ani to nejmenší ponětí, co se právě kolem odehrálo. Ale nic z toho není ten pravý důvod, proč nejsem schopná natáhnout ruku a zastrčit klíč do zámku vstupních dveří domu, který jsem jako čerstvá studentka opustila jednou provždy.

„Nepospíchej," zamumlá, „vím, jak těžké to pro tebe musí být."

Docela určitě pochopil daleko víc, než jsem od něj čekala. Vždycky jsem svého manžela spíš podceňovala.

„To nic není," zavrtím hlavou, abych setřásla všechny vzpomínky. „Tak do toho, jde se dovnitř."

Nakonec se nám podaří zatuhlé hlavní dveře otevřít, i když do nich musíme zatlačit takovou silou, že dovnitř prakticky vpadneme po hlavě. Připravím se, že nával vzpomínek mě jako nákladní vlak smete plnou silou, ale vstupní hala se tak moc liší od té, na kterou si vzpomínám, že na okamžik zaváhám, jestli náhodou nejsme ve špatném domě. Zatuchlý červený koberec babičky Tandyové se zlatými ornamenty je pryč, místo toho se na zemi lesknou dřevěné parkety, schody do patra zakrývá béžovo-modrý koberec s pruhy a umouněné šedé stěny, které tu bývaly kdysi, nahradila světle žlutá malba. Vypadá to jako úplně nový dům, který se jen zvenčí maskuje za ten starý, na který si tak dobře vzpomínám. Ale je to jenom zdání. I když je dům zrenovovaný, základy má pořád stejné. Nová barva nedokázala zakrýt dávné praskliny ve zdech, po kterých jsem kdysi přejížděla prsty nahoru a dolů, když jsem sedávala na schodech a čekala, až se matka vrátí domů. Občas jsem čekávala tak dlouho, až se praskliny proměnily ve zlověstné stíny hrozící, že mě vtáhnou dovnitř. Někdy jsem si to dokonce přála.

„To vypadá dobře," poznamená Dan, když dovleče obě naše tašky přes práh. „Myslel jsem, že jsi říkala, že je to spíš tak trochu barabizna."

„Musela to zrenovovat," odpovím mu. *Ona*, moje matka. Na jednu stranu se mi ulevilo, že to tady vůbec nevypadá tak, jak si pamatuju, ale zároveň mě roztrpčí, že si dala práci, aby si tu vytvořila útulný domov, až teprve potom, co jsem se jí ztratila z cesty. Celá dlouhá léta jsme žily v pokojích, kde se ze stěn olupovala barva, mezi chuchvalci černých pavučin, a ona se jen

ploužila po domě jako duch a předstírala, že nevidí, jak se náš domov i naše životy pomalu rozkládají.

„Tak to nám ušetří plno práce," zašklebí se a vyrazí kupředu, aby otevřel dveře do obývacího pokoje. To je na mě až příliš rychlé. Nerada bych vypadala jako nějaká úplně šílená ženská, ale doufala jsem, že si tím budu moct projít o trochu pomaleji. Možná, že kdybych mu odkryla alespoň část tajemství svojí minulosti v tomhle domě, moje zdrženlivost by pro něj bývala byla pochopitelnější. Takhle mi nezbývá nic jiného než předstírat, že zkoumám obrovskou hromadu pošty, která se navršila na dřevěné podlaze, jen abych co nejvíc oddálila okamžik, kdy budu muset opustit bezpečí vstupní haly. Vypadá to jako účty, účty a samé účty. Máma po sobě nechala dost, aby to pokrylo výdaje na pohřeb. Pohřeb, který jsem sice zorganizovala, ale sama jsem na něj nepřišla. Pocítím bodnutí čehosi, co by zřejmě mohla být hanba z mého posledního „polib si" vyslaného směrem k ženě, které na mně nikdy nezáleželo dost na to, aby mě alespoň požádala, ať s ní zůstanu.

„Je tady nějaký dopis pro nás," zamumlám, ale Dan už z obýváku odešel do kuchyně. Slyším, jak tam otevírá a zavírá skříňky a sem tam prohodí větu typu „K čemu je tohle dobré?". Když uvážím, že za posledních pět let prakticky nebyl v kuchyni, ani by mě nepřekvapilo, kdyby zrovna objevil troubu.

Obálka adresovaná pro nás je zářivě růžová, což prakticky vylučuje právníky i berňák. Roztrhnu ji a ve tváři se mi mihne úsměv, když uvidím, od koho je.

Nazdárek, městské krysy. Krabičku poslední záchrany jsem pro vás schovala vzadu na zahradě v uhláku (to je ta černá kovová věc pro případ, že jsi hnila ve městě už tak dlouho, že bys zapomněla). Přijď za mnou na návštěvu, jakmile budeš mít volnou chvilku. Přines víno. Doufám, že ti to nepřipadá až moc praštěný.

Pam xx

—

„To je od ní milé." Dan se znovu objeví za mnou a nahlédne mi přes rameno. „Škoda, že neměla klíče, aby nám tu taky trochu poklidila. Všude leží několikacentimetrový nános prachu."

„Alespoň budeš mít co dělat během čekání na nějakou múzu," usměju se a políbím ho na špičku nosu. „Nevadilo by ti moc, kdybych se tady teď porozhlédla sama? Je to trochu náročné být zase zpátky, když je máma pryč."

„Samozřejmě, že ne." Dan kývne směrem ke dveřím. „Přinesu alespoň zbytek věcí z auta."

Další hodinu strávím bloumáním v záplavě vzdálených vzpomínek, které mi přináší můj rodný dům. Tak moc se tady toho změnilo. A když už si myslím, že to nakonec přece jenom nebude tak těžké, objevím staré hodiny z krbu v obývacím pokoji, které teď odpočívají na dřevěné poličce – skrytou vzpomínku čekající jen na to, aby mě katapultovala zpátky do minulosti. Hrdlo se mi stáhne, když je spatřím a vzpomenu si na tu nekonečnou dobu, kterou jsem strávila zíráním na tyhle hodiny a čekáním na matčin návrat, plná úzkosti a zároveň očekávání. A přemýšlela o tom, jestli právě dnešek bude tím dnem, kdy se mnou promluví, nebo pro nás přinese nějaké dobroty. Přitom jsem moc dobře věděla, že docela určitě ne.

Zvednu hodiny a obrátím je v rukou. V jejich ciferníku se odráží celý život plný trápení. Ručičky se jim zastavily a mě přepadne podivné tušení, že musely přestat tikat právě ve chvíli, kdy moje matka zemřela. Nebuď směšná, řeknu si, ale přesto se nemůžu zbavit pocitu, že nějak dokázaly poznat, že jejich práce skončila. Najednou už nebylo potřeba odměřovat čas do doby, než se moje matka vrátí. Protože už se nevrátí.

Znovu je postavím na poličku a několikrát zamrkám, abych zahnala slzy, které už už hrozí, že mě přemůžou. Pláčem se nikdy nic nevyřeší, Imogen. Jedna z mála rad, které mi kdy do ži-

vota dala. A dokonce i v tom se mýlila. V den, kdy jsem odešla, jsem počkala do chvíle, kdy za mnou bezpečně zapadly dveře mého zašlého studentského podnájmu, který se mi tenkrát podařilo sehnat až směšně levně, a pak jsem propukla v tak příšerný hysterický pláč, až mi z něj málem explodovaly plíce. Když jsem se ale dalšího rána probudila s oteklýma, zarudlýma očima a s pocitem, jako bych vypila celou láhev vodky, cítila jsem, že mám hlavu překvapivě čistou. A slíbila jsem sama sobě, že pro ženu, která mi za celých dlouhých patnáct let ani jedinkrát neřekla, že mě má ráda, už nikdy neuroním jedinou slzu.

8

Sluneční světlo se pomalu vytrácí a zahrada se noří do ponurých odstínů fialové a šedé, i když obloha stále ještě vzdoruje temnotě noci. Sarah sedí na zahradě s nohama křížem a už dlouho je zabraná do prohlížení své facebookové zdi na mobilním telefonu. Toho, že se stíny kolem prodlužují a teplý den se ochlazuje v nastávajícím západu slunce, si všimne, až když ji na holých rukou pošimrá lehký závan chladného vánku. Vzhlédne a překvapeně zamrká.

„No nazdar," zamumlá. „Kolik je hodin?" Pohlédne zpátky na telefon. Šest hodin a deset minut. Holky s Billym už by se každou chvíli měli vrátit domů na večeři. Popravdě je překvapená, že na ni ještě nehalekají – děti jsou v jednom kuse hladové, to se naučila už dávno. Tedy kromě Ellie, samozřejmě, jenomže Ellie je výjimkou skoro ve všem.

Když už je řeč o dětech, kde vůbec jsou? Potloukaly se kolem zchátralého dětského domečku na konci zahrady ještě asi tak před půl, možná tři čtvrtě hodinou. Nezdá se to být o moc déle,

i když dohadováním se s Markovou sestřenicí Tinou ohledně článku, který sdílela na svojí zdi, o tom, jak jsou ženy po čtyřicítce sobecké, pokud si ještě pořizují děti, strávila kdoví jak dlouhou dobu. Muselo jí přece být jasné, že si toho Sarah všimne. Ale když jí napsala, jak urážející to je, byla rázem samé „nezlob se, zlato, netušila jsem, že tě to takhle rozčílí". Ta hloupá káča dobře věděla, co dělá. Ale co na tom záleží. I když Sarah děti zrovna nevidí, určitě je každou chvíli někde zaslechne. Až na to, že zahrada je právě ponořená do hrobového ticha.

„Mary? Billy? Ellie?"

Nic. Sarah jen pro jistotu strčí hlavu až za dětský domeček, ale po dětech ani vidu. Zavolá dovnitř do domu, ale všude je naprosté ticho. Kde jenom jsou?

Snaží se nepanikařit, rychle se vrátí zpátky na zahradu a očima horečně pátrá po všech koutech. Je to tu malé, jen strom, dětský domek těsně u plotu a za ním už jen malá nevyužívaná zarostlá houština...

Houština. Proč ji jen nenapadlo podívat se nejdřív tam? Děti se často protáhnou dírou v plotě, i když obvykle je slyší, jak se tam se smíchem a výkřiky prodírají větvemi. Dnes je všude ticho a klid.

„Mary?" zavolá Sarah, když se blíží k polámaným plaňkám. „Billy? Ellie?"

Mezera je úzká, ale Sarah nepatří ke zrovna dvakrát rozměrným ženám, takže se po chvilce protáhne skrz, i když se jí tričko zachytává o třísky vyčnívající z plotu a větve neupraveného keře lemujícího plaňkový plot ji tahají za vlasy.

Houština je malý neudržovaný pozemek, který leží mezi zahradami Sarah a Marka a dvou dalších sousedních domů. Je to divoká změť křovin a kopřiv a nikdo přesně neví, komu vlastně patří – pokud vůbec někomu – takže zůstává opuštěná. Za celou dobu, co Jeffersonovi tady v Akáciové ulici bydlí, se o ni nikdo nestará. Dospělí to považují jen za nevzhledné

roští, ale pro děti je to úplný ráj vybízející k nekonečným dobrodružstvím.

Zahlédne je okamžitě, všichni tři klečí na jediném kousku nezarostlé plochy, kterou houština skýtá. Jeden jako druhý mají pevně zavřené oči a Mary i Billy se oba lehce pohupují dopředu a dozadu. Ellie sedí bez hnutí jako socha a jen rty se jí rychle pohybují, jako kdyby snad mumlala nějaké zaříkávadlo.

Sarah cítí, jak jí chloupky na krku vstávají hrůzou, a celá se zachvěje. Děti našla a vypadá to, že jim nic není, tak proč jí na rukou naskakuje husí kůže?

„Děti?" Udělá pár kroků směrem k nim. Není možné, že by ji neslyšely, ale stejně se nikdo z nich při jejím zavolání ani nepohne. Proklestí si cestu trním a větvemi až na mýtinku uprostřed a postaví se vedle Ellie.

„Děti!" téměř zakřičí a natáhne ruku, aby popadla Ellie za rameno. Ale ještě než se jí dotkne, Elliiny rty se zastaví a tři páry očí se v tu ránu otevřou. Později se Sarah přistihne, jak Markovi líčí, že to vypadalo, jako kdyby byli naráz osvobozeni od působení nějakého kouzla.

„Mami," podiví se Mary a vytřeští oči, „co se děje? Co děláš tady venku?"

„Volala jsem vás ze zahrady. Nikdo se neozýval. Co se děje? Co to tady prokristapána vyvádíte?"

„Jen si hrajeme, Sarah." Ellie k ní vzhlédne a upře na ni svoje tmavé oči. Ona jediná ze všech tří nevypadá zmatená a dezorientovaná. Billy těká pohledem mezi Ellie a okolním křovím, jako kdyby se snažil přijít na to, jak se sem u všech všudy vůbec dostal.

„Billy?"

„Jen si hrajeme, Sarah."

„Tak proč nikdo z vás neslyšel, jak na vás volám? Stála jsem přímo tamhle."

Ellie se pořád dívá Sarah přímo do očí. Netváří se ani trochu provinile, bradu má vzdorovitě vystrčenou.

„Pro boha živého," vyštěkne Mary a přeruší prodlužující se ticho, „a není to jedno? Už jsi nás našla. Tak pojďte, vy dva."

Ellie a Billy vstanou a následují Mary pryč z houštiny, dírou v plotě se protáhnou daleko snáz než předtím Sarah.

Až teprve, když jsou všichni zpátky v domě a Sarah zůstane sama v koupelně, vydere se jí z úst vyděšené zalapání po dechu, které se celou dobu snažila zadržet.

9
IMOGEN

Zírám do krbu, pozoruju, jak plameny stoupají a zase klesají a oheň praská a jiskří. Usměju se na Dana, když mi podá hrnek horké čokolády s obrovskou horou šlehačky navrchu. „Děkuju."

„Díkybohu za Pammy a její krabičku poslední záchrany," poznamená Dan. Balíček od mojí dávné nejlepší přítelkyně jsme našli vzadu na zahradě a musela jsem se smát, když jsme v něm objevili víno, balení sušenek, krevetové chipsy, horkou čokoládu a šlehačku hned vedle balíku polen do krbu, svazku třísek s nalepenou poznámkou „na podpal" a krabičky podpalovačů.

„Někdo by si mohl myslet, že vypadáme jako idioti z velkoměsta," zavtipkoval Dan, ale bylo mi jasné, že je v koutku duše rád, že tu nejtěžší práci udělal někdo za něj. Těším se na zítřek, až mu ukážu kůlnu na dřevo se sekerou.

Nějakou dobu jsem bloudila po domě jako slepec, dotýkala se zdí i nábytku a zkoušela tak v sobě vyvolat alespoň nějaké pocity vůči všem těm věcem kolem. Ale tolik se toho změnilo – a já se změnila. Už se necítím jako osamělá, zoufalá holka, která

se vkleče vedle své postele modlí k Bohu, ve kterého ani nevěří, aby její odtažitá a prakticky cizí matka jednou jedinkrát otevřela dveře pokojíku a vzala ji do náruče. Nejpodivnější na tom všem pro mě bylo vstoupit do matčiny ložnice, kde bychom měli dnes v noci přespat. Jako dítě jsem tam nesměla, i když ani to mě mnohdy nezastavilo, ale jak to tam vypadalo, jsem si pamatovala jen opravdu vzdáleně. Jakmile jsem překročila práh, úplně mě zamrazilo z představy, jak by matka zuřila, kdyby mě tam nachytala. Nebuď směšná, Imogen. Už dávno nejsi dítě. Přesto jsem se tam nezdržovala a zatím jsem ani nenašla dost síly otevřít dveře svého dětského pokojíku.

„Jsi zamlklá," poznamená Dan, když mi odhrne pramen vlasů z obličeje a zastrčí mi ho za ucho. „Pořád ještě myslíš na to, co se stalo prve ve městě, nebo je za tím něco jiného?"

„Jen to ve městě," zalžu. Tohle téma je pro mě o dost méně náročné než vysvětlování toho, že jsem zatím nebyla schopná vstoupit do pokoje dospívající Imogen Tandyové z obavy, že tím otevřu stavidla, která už nedokážu zavřít. „Abych byla upřímná, nemůžu na to přestat myslet. Na to, jak se k té dívce chovali. Chci tím říct, copak vypadala jako někdo, kdo by dokázal druhého strčit do silnice?" Ale už ve chvíli, kdy to vyslovím, je mi jasné, že přece nikdo nemůže předvídat, jaký typ člověka by mohl spáchat násilí vůči jinému. A tím spíš ne ty, připomene mi zlomyslný vnitřní hlásek. Tvoje výsledky v tomhle oboru jsou sotva samá vyznamenání, že?

„Byla pak docela děsivá tam v bistru," odpoví Dan. „Víš, jak to myslím – znáš snad hodně dětí, které by někomu vyhrožovaly vyříznutím jazyka? A jak navíc vůbec mohla vědět, že o ní ta ženská předtím mluvila? Nebyla nikde poblíž, když říkala ty věci."

Odmítavě mávnu rukou. „Nevyhrožovala jí vyříznutím jazyka, jenom opakovala něco, co zaslechla ve škole nebo bůhví kde. A mám dojem, že to asi nebylo poprvé, kdy paní Evansová

vykládala svoje směšné teorie. Taky mohla mluvit o úplně jiných lžích. Ale její pěstounka vypadala, že se hanbou propadne, nemyslíš? Nejsem si jistá, jestli víc kvůli tomu, co Ellie řekla, nebo kvůli tomu, jak ses tomu smál."

„Já vím. Zatraceně perfektní načasování, co? Nejspíš jsem se smát neměl. Ale prolomilo to napětí."

„Vždyť ani u té druhé holky nestála," přemýšlím a ignoruju Danův úšklebek. Nikdo ho nemusí dvakrát přemlouvat, aby každou situaci obrátil ve vtip. „Sám jsi to viděl, ne? Byly od sebe alespoň půl metru. Všimli bychom si, kdyby do ní strčila."

„Popravdě řečeno jsem to neviděl," přizná Dan a ve tváři se mu objeví rozpačitý výraz. „Abych byl upřímný, pořádně jsem si jich nevšiml. Byly na chodníku. Zaregistroval jsem je, ale nemám ponětí, co dělaly."

„Ale policii jsi řekl..."

„Já vím," pokrčí rameny. „Nebuď naštvaná. Jen jsem potvrdil to, cos říkala ty. Ta ženská se chovala opravdu příšerně a chtěl jsem tě podpořit. Když jsem to opakoval policii, řekl jsem, že jsem si obou dívek všiml a neviděl, že by jedna tu druhou strčila. Což je pravda," dodá rychle, když otvírám ústa, abych něco namítla. „Neviděl jsem, že by někdo do někoho strčil. Ale ani bych nemohl odpřisáhnout, že ji doopravdy *nestrčila*. Nedíval jsem se."

Snažím se vybavit si poslední vteřiny předtím, než auto se skřípěním brzd zastavilo. V tu chvíli jsem si byla tak jistá, že stály půl metru od sebe, ale to bylo proto, že mě Dan podpořil a řekl, že viděl totéž. Mohla bych opravdu přísahat, že jsem se ani na okamžik nepodívala jinam? Mohla bych dosvědčit před soudem, že Naomi upadla? Pokouším se přehrát si ten moment v hlavě jako video, ale za žádnou cenu se mi nedaří vzpomenout si, jak se to doopravdy odehrálo.

„Im, pusť to z hlavy. Vážně, nikomu se nic nestalo a ta šílená ženská snad nebude proti tomu dítěti vznášet žádná obvinění.

Přece si takovou věcí nenecháme pokazit naši první noc tady."

Tohle je můj úžasný Dan. Skoro jsme dnes přejeli dítě, ale přece si takovou věcí nenecháme pokazit naši první noc tady, že ne? Má pravdu, jako vždycky má pravdu. K čemu je dobré se v tom pořád dokola šťourat? Nikomu se nakonec nic nestalo. Obě matky si odvedly svoje dcery domů a lépe to ani dopadnout nemohlo. Tak proč mám z celé té věci pořád tak divný pocit?

10

Celoškolské shromáždění se jeví jako skvělá příležitost. Když už jednou sama sebe přesvědčila, že nejde o „podvod“, ale jen o to, aby Yasmin dostala tu nejlepší možnou šanci uspět, je to snadné. Ve skutečnosti ještě snadnější, než by Florence byla ochotná uvěřit. Opatření, která ředitelka přijala proto, aby nedocházelo k podvádění, jsou velmi ledabylá, protože nikdo tady nepočítá s tím, že by kdokoliv skutečně mohl chtít podvádět. Snaží se, aby to vypadalo, že podvádět není možné – všechno je zamčené v zásuvkách a zatavené ve fóliích – ale přitom hned tři služebně starší členové sboru mají od kartotéky klíče a ochotně vám svůj svazek s klíčem od skladu pomůcek, který samozřejmě visí hned vedle toho od kartotéky, kdykoliv půjčí. Nikoho z nich by totiž ani ve snu nenapadlo, že by si někdo ten druhý klíč mohl schovat a později ho použít. A i kdyby si náhodou všimli, že zmizel, určitě by si jen pomysleli, že ho ze svazku prostě ztratili. Žádní učitelé na téhle škole nekradou, nelžou ani nepodvádějí. Problém s Florence je ten, že by si daleko raději myslela, že její učitelé jsou tak neschopní, že ztratí klíč, než tak mazaní, že by je napadlo ho ukrást.

Hannah má nejméně dvacet minut, než se děti vyhrnou ze sálu a začne normální vyučování. To je dost času na to, aby rychle vyfotila zadání závěrečného testu z matematiky, který bude její neteř psát za měsíc. Yasmin se úplně hroutila, když v testu minulý rok propadla, a Hannah si chce být jistá, že si letos zopakuje ta správná témata. Samozřejmě jí neřekne přesné zadání, to by nebylo fér, ale když jí napoví, jaké věci si má procvičit, jaké rovnice osvěžit, to přece skutečné podvádění nebude. Yas zbývají do testu ještě celé čtyři týdny – to je dost času na to, aby se naučila všechno, co bude potřebovat.

Hannah se rozhlédne po chodbě nalevo i napravo. Není úplně prázdná, každou chvíli se ze svého kabinetu vynoří některý z učitelů, kterému se zázračně podařilo omluvit se ze shromáždění, nebo se z haly se zoufalým výrazem vyřítí některý ze žáků, který nutně potřebuje na toaletu. To ale vůbec nevadí, protože tím, že jde do skladu pomůcek, přece žádná pravidla neporušuje. Navíc to, co potřebuje udělat, zabere jen pár vteřin. I kdyby dovnitř vlezlo nějaké dítě, pravděpodobně by si ani nevšimlo toho, že tam dělá něco špatného – z pochopitelných důvodů žákům nesdělují, kde jsou schována zadání testů.

Sklad zásob je mizerně osvětlený a je v něm příšerný nepořádek. Hannah sama se nikdy ani nepokusila tady cokoliv uklidit, ale ví o několika jiných učitelkách, které tu o prázdninách strávily celé dny snahou onen chaos trochu zorganizovat, bohužel bez valného úspěchu. To ona by se rozhodně svého volna nevzdala, aby někde uklízela nepořádek po jiných. Někteří členové sboru jsou snad ještě horší než ty zatracené děti. Kartotéka, ve které jsou zadání testů, stojí až úplně vzadu a je tak nízká, že se k ní Hannah musí přikrčit. Zápasí s malým klíčkem a po chvíli, která se jí zdá jako celá věčnost, konečně otevře zásuvku.

Testy jsou zabalené ve fóliích a seřazené podle abecedy, takže najít balík zadání závěrečných testů z matematiky je otázkou

pouhých několika vteřin. Fólie je jen další snadnou překážkou, kterou je třeba překonat. Hannah vytáhne vysunovací nůž z pomůcek pro hodiny dílen, který si už včera schovala za krabici ořezávátek, a rozřízne vlnící se fólii po jedné straně balíku. I přesto, že už předtím sama sebe přesvědčila, že se nemůže stát nic špatného a celá věc je otázkou pouhých pár minut, srdce se jí nebezpečně rozbuší. Do háje, Hannah, uklidni se, přikáže si. Asi by ničemu nepomohlo přivodit si infarkt a nechat se objevit tady ve skladu s balíkem zadání testů v ruce, že ne? Nepatrně se usměje, když ze svazku vytáhne jeden z papírů a několikrát si ho vyfotí na mobil. Propána, tohle vypadá o dost těžší než původní zkouška, ještě štěstí, že se na to podívala. Půlku z toho by si Yas sama od sebe nikdy nezopakovala.

Zastrčí papír zpátky do balíku a ten vrátí do zásuvky kartotéky. Rozříznutá fólie ji netrápí, udělala jen nenápadný otvor po straně, kterého si nikdo nevšimne, až budou balík rozřezávat. Ale pro jistotu má stejně v plánu přihlásit se dobrovolně do týmu pro závěrečné testy a tyhle otevřít sama.

Zatímco zamyká kartotéku, v duchu si gratuluje k dobře odvedené práci. Necítí se provinile. Kdyby opravdu chtěli, aby se nikdo nepodíval, schovali by je lépe. Nejspíš minimálně půlka všech balíků tady má po stranách proříznutou díru od ostatních zvědavých učitelů. Zastrčí vysunovací nůž do jedné z mnoha krabiček s potřebami pro výtvarnou výchovu, které se nazdařbůh válí po zemi, a otočí se, aby vyrazila zpátky do třídy. V tu chvíli jí srdce ztěžkne jako olovo. Ve dveřích mlčky stojí Ellie Atkinsonová.

„Ellie," Hannah nasadí svůj úsměv „pro mladší děti". Zrovna tohle dítě je ale mnohem víc než jen trochu podivné. Hannah už slyšela všechny možné verze vyprávění o tom, jak její rodiče zahynuli při požáru a ona jediná zůstala naživu. Odebrali ji ze dvou pěstounských rodin, než se jí ujali Jeffersonovi, a žena z organizace Místo pro život, jejímž úkolem bylo pomoci Ellie

zvyknout si v nové rodině, záhadně zmizela jen tři týdny potom, co se s ní setkala. Hannah se zhluboka nadechne. Je to jenom dítě, připomene si. Co by mi asi tak mohla udělat? „Jak to, že nejsi na shromáždění?“

Ellie neodpoví, jen sleduje Hannah svým zkoumavým pohledem, jako kdyby ji analyzovala a z ubohého výsledku byla zklamaná.

„Měla bys být na shromáždění,“ zopakuje Hannah, ale i ona sama slyší, že její hlas už nezní tak sebevědomě. Není si úplně jistá, ale má pocit, jako kdyby slyšela, že si Ellie něco mumlá.

„Cože? Co jsi to říkala?“

Ticho. Ellie má hluboké, čokoládově hnědé oči a upřeně s nimi Hannah sleduje. Ta stojí jako přikovaná.

V chodbě se začíná ozývat změť nejrůznějších zvuků, jak se účastníci shromáždění pomalu rozcházejí, a přeruší ono kouzlo, které drželo učitelčiny nohy přikované na místě. Znechuceně si odfrkne, sebere z police balík pravítek, mávne s nimi směrem k Ellie a zamumlá: „Jdu si jen pro tohle.“ Pak se protáhne kolem ní ze skladu ven. Ellie se otočí a zmizí v davu dětí, zatímco Hannah třesoucíma se rukama zamyká dveře.

11
IMOGEN

„Vypadáš skvěle." Dan tiše hvízdne a štípne mě do zadku. Dlouhé měsíce po tom, co mě vyhodili z práce, mě můj manžel nevídal jinak než v pyžamu nebo ve sportovních legínách – ne že bych v nich snad doopravdy sportovala. V té době jsem se sotva kdy vůbec zvedla z gauče, jen jsem si poposedávala sem a tam, abych si od něj vzala jídlo, které mi přinesl. Je to příjemné cítit se znovu jako člověk. „Jsi nervózní?"

„Trochu," připustím. „Je to divné být tady zpátky po tak dlouhé době a navíc začínat v nové práci. Tentokrát už to ale pokazit nehodlám. Nemusíš mít strach, že to, co se stalo u Morgana a Astleyho, by se tady mohlo opakovat."

„Z toho opravdu strach nemám," odpoví Dan, ale vidím, jak se mu ve tváři mihne náznak úlevy. „Jen mi dělá starosti, jak na tebe působí návrat zpátky sem. Od té doby, co jsme přijeli, jsi hrozně zamlklá. Minulou noc jsi zůstala vzhůru úplně nesmyslně dlouho, jen aby sis nemusela jít lehnout do postele v ložni-

ci tvé matky. Vždyť víš, že jsme ten dům mohli prodat a zůstat tam, kde jsme byli."

„A na jak dlouho? Ten podnájem jsme si už o moc déle dovolit nemohli, Dane, když jsem neměla práci. Vydali jsme se z peněz. A vědět, že tím důvodem, proč naše úspory tak bleskově mizí, jsem já, bylo šílené. Babi tenhle dům mámě nechala bez hypotéky a teď je jenom náš. Navíc v Londýně jsem se ucházela snad o čtyřicet míst a na každém z nich mě odmítli. Tohle byla naše jediná možnost, sám to dobře víš."

„Měli jsme i další varianty," řekne něžně. Vím, jaké další varianty to byly.

„Rozhodně bych si nevzala peníze od tvých rodičů," můj hlas zní o dost ostřeji, než jsem zamýšlela, ale Dan jen pokrčí rameny.

„Nevadilo by jim to."

„*Mně* by to vadilo." Mám co dělat, abych ze svého hlasu vymazala příkrý tón. Jsem si naprosto jistá, že jeho mámě ani tátovi by to nevadilo. Dan je jejich jediný syn a oni – hlavně jeho matka, abych byla přesná – se vždycky až zoufale snažili se mnou skvěle vycházet, jen abych se náhodou nesbalila a neodnesla s sebou i svoje vaječníky. Vždycky, když přijedou na návštěvu, přiveze nám jeho máma květiny a víno. Naposledy se objevila dokonce s obháčkovaným kelímkem na tužky – oranžovou rourou vlny, která vypadala tak obscénně, že když jsme se s Danem na sebe podívali, musela jsem s omluvou utéct do kuchyně, kde jsem smíchy brečela do ledničky.

„Přesně jak jsi říkal, je to nový začátek. Nechali jsme plavat podnájem, který jsme si už nemohli dovolit, ukončili období mojí nezaměstnanosti a teď se můžeme zabydlet ve vlastním a já nastoupím do nové práce. Je to pro nás důležité."

„Je to důležité pro tebe," odpoví Dan a políbí mě do vlasů. „A ty jsi důležitá pro mě. Dobře vím, že o svojí mámě nerada mluvíš," zvedne ruce v obranném gestu, když zaregistruje

můj výraz, „a to je v pořádku. Znáš mě, Im, víš, že bych tě nikdy do ničeho nenutil. Jen doufám, že se jednoho dne vyrovnáš s tím, co se mezi vámi stalo, ať už to bylo cokoliv. Kvůli naší vlastní rodině."

Najednou mám pocit, jako kdybych měla ústa plná písku. Krátce přikývnu a uhnu pohledem.

„Měla bych jít," řeknu. „Nechci přijít pozdě hned první den."

12

Třída je tichá, všechny děti zabrané do práce, Hannah si tedy vytáhne iPad a těší se na svou půlhodinku na Facebooku. Možná, že si objedná i nějaké nové boty, něco pěkného na víkend.

Na úkolu, který jim zadala, ale nepracují snad ani pět minut, když zvedne ruku Ellie. Hannah odolá pokušení si povzdechnout. „Ano, Ellie?"

„Paní učitelko, měla bych na vás otázku ohledně morálky."

Hannah cítí, jak jí srdce sevřou náhlé obavy. Tohle rozhodně vypadá jako past.

„Do toho."

Ellie se usměje, jen nepatrné zvednutí koutků úst, při kterém Hannah vstanou chloupky na rukou. „Chtěla jsem vědět, co si myslíte, že by měl udělat člověk, který je přesvědčený, že přistihl někoho při podvádění."

Do prdele. Dobře ví, že ji Ellie viděla ve skladu. Ale jak by mohla poznat, co tam dělala? Leda by věděla, kde jsou schována zadání testů – a je vážně nepravděpodobné, že by se o to šesťá-

ci vůbec zajímali, natož že by to skutečně mohli tušit – jinak to přece muselo vypadat, jako když si Hannah jen vyzvedává nějaké pomůcky.

„Myslím, že v první řadě by sis musela být doopravdy jistá tím, cos viděla, Ellie."

„A myslíte si, že by to člověk měl někomu nahlásit?" naléhá Ellie. „Třeba ředitelce?"

Hannah se zachvěje. „Pokud bys neměla žádný důkaz, určitě bych doporučovala opatrnost. Mohlo by to vypadat, jako když chceš jen někoho schválně dostat do potíží. Ale moc ráda si s tebou o tom promluvím po vyučování, když budeš chtít."

Ellie se znovu usměje tím stejným úsměvem. „Myslím, že to nebude nutné, paní učitelko, děkuji."

13
IMOGEN

Moje nová kancelář se od té staré liší tak diametrálně, že by se každá z nich klidně mohla nacházet na jiné planetě. Je to velký otevřený prostor a jednotlivé stoly od sebe oddělují jen nástěnky, které by zřejmě měly navozovat iluzi soukromí, jenomže nesahají ani do výšky čela sedících zaměstnanců. V kanceláři může být až dvanáct lidí, alespoň tak mi to řekli ráno, ale většina z nich stejně polovinu týdne pracuje jinde, a tak tu bývá zřídkakdy plno. Přesto je to tak na hony vzdálené mojí bývalé soukromé, vkusně zařízené a především tiché kanceláři, že už teď mám pocit, jako bych tady nemohla dýchat. Dnes tu sedí sedm lidí a bohatě to stačí k tomu, aby se odevšad ozýval neustávající šum tlumených rozhovorů znějící dost podobně jako bzučení klimatizační jednotky, která by potřebovala opravit.

„Jsme rádi, že tě tu konečně máme." Lucy připadl nezáviděníhodný úkol všechno mi ukázat, představit mě a uvést mě do obrazu o tom, jak to chodí ve veřejném sektoru. Během dnešního rána mi zatím zvládla ukázat, kde najdu čaj, kde máme šatní skříňky, a vysvětlila mi, jak to tady chodí s dorty

k narozeninám. Usměje se, když zdůrazňuje slovo „konečně“, aby dala najevo, že to nejsem já, do koho si chce rýpnout. „Brzy sama přijdeš na to, jak to tady funguje. Proč s něčím chvátat, když to jde natáhnout na celé tři měsíce? Tedy, ne že bychom předem dostali nějaké upozornění, že tvoje předchůdkyně odchází, ale i tak trvalo víc než měsíc, než vůbec vypsali výběrové řízení. Proto se toho také tolik nakupilo.

„Ale ne,“ povzdechne si, když si všimne mého výrazu, „už jsem tě stačila vyděsit. Ve skutečnosti to není tak hrozné, to jen ten veřejný sektor. Tvoje minulé místo bylo v soukromé firmě, že? Vůbec si neumím představit, proč by někdo chtěl takovou práci opustit kvůli místu ve státním. Já osobně bych dala za práci ve firmě pravou ruku.“ Rozpačitě se zasměje a já se pokusím skrýt svůj úšklebek za úsměvem. Budou tady všichni takoví? Nejsem zvyklá na nějaké dělení „my a oni“ a už vůbec ne na spolupracovníky, kteří vám bleskově převyprávějí celý svůj život, ještě než se vůbec stihnete posadit za stůl. U Morgana a Astleyho jsem pracovala šest let a o osobních životech svých kolegů jsem nevěděla prakticky nic.

Zaryju si nehty do kůže mezi ukazováčkem a palcem, abych zkrotila pocit nevolnosti, který se mě začíná zmocňovat. Co jsem to jenom provedla? Opravdu jsem zahodila celou svoji kariéru a skončila tady? Všechno se mi to najednou zdá úplně absurdní, jako kdybych se strašně opila a nemohla si vzpomenout na nic z toho, co jsem udělala, natožpak proč. *Máš štěstí, že jsi vůbec sehnala práci*, připomenu sama sobě, *ještě k tomu tak dobrou, jako je tahle. Místo pro život je skvělá instituce, která poskytuje psychologickou podporu ve školách po celé zemi. Pomáhá dětem, které to skutečně potřebují, ne dětem zbohatlíků, které překročily meze. Dětem jako... ne, na něj teď myslet nemůžeš.*

„Sklad s kancelářskými potřebami je dole v hale, hned vedle místnosti sekretářky. Klíče má u sebe jenom Joy, aby tam pořád někdo nelezl a neodkládal tam svůj binec. Za chvíli tam

spolu zajdeme a trochu ti vybavíme stůl. Od chvíle, co Em zmizela, vypadá jako po nájezdu barbarů." Střelí po mém prázdném stole omluvným pohledem. Je z dubové dýhy, v jednom rohu uražený, a vzadu má kruhový otvor s plastovou obrubou o průměru šálku na kávu. Můj starý stůl... Ale vždyť je to jedno. Teď už u něj sedí někdo jiný. Nejspíš asi tlustý Matt – dělal si zálusk na mou kancelář celá léta. Zamračím se při představě, jak na moji koženou židli denně padají drobky z jeho sladkých šneků a jak vůni mých vonných tyčinek přebíjí zápach jeho potu. „Někdo z IT ti sem během dne přijde nainstalovat počítač."

Není nad to nechat všechno na poslední chvíli, pomyslím si, ale nahlas neřeknu nic. To, že dnes nastoupím, věděli přece několik týdnů dopředu. Ale nehodlám si začít stěžovat hned první den.

Joy je usměvavá žena, která dělá čest svému jménu, je to přesně ten typ člověka, v jehož přítomnosti se okamžitě začnete cítit lépe.

„Dobré ráno, zlato," pozdraví, jakmile mě Lucy nastrká do její kanceláře. Je to opravdu divný pocit, když mě vodí po budově a představuje jako dítě, které přišlo první den do nové školy. „Pěkně tě tady vítáme. Doufám, že se o tebe Lucy stará dobře."

Vyšle přitom k Lucy tak upřímný úsměv, že si ihned připadám ještě víc nemožně. „Ano, je úžasná, díky."

„Přišly jsme si k tobě pro tajný klíč," sdělí Lucy a Joy okamžitě nasadí předstíraně vyděšený výraz. „Neboj, nebudeme tam nic přidávat."

„Ještě nemám, co bych vyhodila," usměju se. „Vypadá to, že Emily si odnesla všechno s sebou." Okamžitě se zarazím a zalituju svého urážlivého vtipu o tom, že jejich bývalá kolegyně je zlodějka.

Lucy a Joy si vymění významný pohled. „To ano, ale sotva ji za to můžeme ještě vyhodit, že?" zažertuje Joy. „Tady to je, na-

ber si, co je libo." Většinu dopoledne pak strávím u svého stolu sledováním toho, jak člověk z IT zapojuje a zase odpojuje jednotlivé kusy hardwaru a za pomoci nefunkčních přihlašovacích údajů se neúspěšně snaží probojovat do mého účtu. V jednom okamžiku, když se brigádník IT oddělení pokusí odsunout stůl trochu dál od zdi, se k zemi snese papír o rozměrech fotografie. Zvednu ho, je to portrét usměvavé mladé ženy asi tak v mém věku, která objímá nějakého fešáka. Vypadá to jako fotka z dovolené, mají na sobě tílka a jsou celí opálení.

„Tohle je Emily?" zeptám se a přitočím svou jezdící židli k Lucy, abych jí obrázek ukázala. Otočí se ke mně a natáhne krk.

„Ano, to je ona. Pěkná holka, viď? A tohle je Jamie. Odešla odsud, aby se za něj vdala. On je tedy fakticky výstavní kus."

„A taky bohatý, hádám?" zeptám se a jsem znechucená z toho, že už teď zním tak moc jako drbna. Jediné dopoledne ve veřejné organizaci a je ze mě úplně jiný člověk.

Lucy se zmateně zamračí. „To bych ani neřekla. Proč si to myslíš?"

„No, protože kdo by v dnešní době jinak odcházel z práce jen proto, aby se vdal? Tedy pokud se za ním někam nepřestěhovala..."

Lucy zavrtí hlavou. „To nám neřekla. Abych byla upřímná, samotnou mě to překvapilo, ale už jsem neměla příležitost se jí zeptat. Jednoho dne zmizela na nemocenskou a už se nevrátila." Trochu ztiší hlas. „Takhle to tady většinou lidé dělají, když hledají novou práci. Máme plně hrazenou nemocenskou až na půl roku."

Přikývnu, jako kdyby mi to dávalo dokonalý smysl, i když snahu pochopit, jak funguje mysl dospělého člověka, jsem už dávno vzdala. Proč někdo nemůže hledat nové místo a přitom stále pracovat na tom starém, to mi zkrátka není jasné.

„Tak jak víte, že se vdala?"

„Řekli nám to na personálním. Ale je to divné, protože si nezměnila ani jméno na Facebooku, navíc si nás všechny vymazala z přátel. Ne že by mi na tom nějak záleželo, jen jsem měla pocit, že jsme se docela sblížily. Myslím alespoň v práci."

„Je to připravené." Brigádník z IT poklepe rukou na monitor a já se k němu otočím zpátky.

„Díky," usměju se. „Tak bych se asi měla pustit do práce, řekla bych." Podívám se na hodiny – zbývá mi půlhodinka na to, abych se trochu připravila, než budu mít první schůzku se svým novým vedoucím, další drby budou muset počkat na později.

14
ELLIE

Dnes večer je dům nepřirozeně tichý a to se Ellie líbí. Ve svém novém životě má jen málo času užívat si ticha, o kterém nikdy předtím ani netušila, jak moc ji uklidňuje. Možná to tak dřív nebývalo, třeba to přišlo až teď se všemi těmi barvami a hlukem a neustálým množstvím lidí okolo, kdy se naučila ticho doopravdy ocenit.

Její pěstouni, Sarah a Mark Jeffersonovi, jsou s Billym Ukrutným na rodičovských schůzkách a Ellie s Mary zůstaly doma samy. Mary je patnáct, takže už může na Ellie pár hodin dohlédnout, alespoň jak říká Sarah, i když Ellie ví docela jistě, že při návštěvě sociální pracovnice by se tím asi moc nechlubila. Billy je vychytralý a škodolibý, ale ve škole ho určitě vychválí až do nebe. Všichni jsou totiž až příliš hloupí na to, aby poznali, co je doopravdy zač, čeho je schopný, když v dohledu není nikdo z dospělých. Ve škole, Sarah i Mark... jedině Ellie ví, co je skutečně zač. Dokonce i Mary tvrdí, že je neškodný – jen zmatený a smutný, ale to by nebyla Mary, aby se vždycky nesnažila v každém vidět jen to nejlepší.

Ťuk.

Ťuk.

Ťuk.

Když Ellie uslyší ostré rány na okenní tabuli, nemá strach. To nejhorší se jí už stalo – je prakticky nemožné ještě ji vyděsit. Představuje si, že na okno v pravidelném rytmu bubnují dlouhé zahnuté drápy nějakého ohavného démona s černýma očima.

Pusť mě dál, pusť mě dál, Ellinko, říká. *Pusť mě dál, budu tvůj nejlepší kamarád. Pusť mě dál a já už nikdy nikomu nedovolím, aby ti ublížil.*

Proč bych ti to měla věřit?

Komu jinému bys měla věřit?

Až když uslyší hlasy, uvědomí si Ellie, že to nejsou drápy démona, co ťuká na její okno. Někdo hází nahoru kamínky, které se odrážejí od skleněné tabule. Vyleze z postele, přejde pokoj a roztáhne závěs.

Pod lampou na chodníku stojí skupinka sedmi dívek. Je tma a Ellie žádnou z nich nepoznává, v nové škole ještě není tak dlouho, navíc se skoro s nikým nezná, protože s ní pomalu nikdo ani nepromluví. Hned je jí ale jasné, že tyhle dívky tu nejsou proto, aby se s ní kamarádily.

Jedna z nich vzhlédne, spatří ji v okně a ukáže nahoru. I přes sklo Ellie zaslechne dívčin hlas: „Tamhle je. Ta čarodějnice."

Ostatní jako na povel pohlédnou vzhůru. Jedna dívka zakřičí: „Pojď dolů, ty čarodějnice!" A všechny najednou se rozesmějí a začnou pokřikovat jedna přes druhou. Všechny kromě jediné, která zírá nahoru do okna a její tvář je bez výrazu a nečitelná. Teď už ji Ellie poznává. Naomi Harperová. Ze všech dívek tam dole je to až ona, ze které Ellie naskočí husí kůže. V Naominých očích vidí skutečnou zlomyslnost, zlomyslnost, jaké si Ellie v o něco menší míře všimla i u Billyho. I z té dálky je Ellie jasné, že sem dnes v noci přišla, aby jí ublížila. Nepůjde dolů, tu radost jim neudělá. Ale co když ony přijdou za ní nahoru? Co-

pak může vědět, jestli Sarah a Mark zamkli dveře, když předtím odcházeli na rodičovské schůzky?

Najednou Naomi začne zpívat, nejdřív jen potichu, a pak hlasitěji, když se i ostatní dívky postupně připojují. Pohledy všech jsou přitom upřené nahoru do okna.

„Jedna, dvě, Ellie jde, tři, čtyři, už se blíží..."

Ellie poznává melodii i slova, která kdysi, ještě ve svém starém životě, slyšela v jednom hororu, když ji Jessica Georgová pozvala, aby u ní přespala, a přitom ukradly ze sbírky jejího táty DVD s filmem *Noční můra z Elm Street*. Nezhlédly ani půlku filmu, když Jessica s křikem vytáhla DVD z přehrávače a vyhodila ho oknem ven na zahradu. Zdá se, jako by od té doby uplynula už celá věčnost, jejich tehdejší strach byl tak dětinský a nevinný.

Ellie hlasitě zabuší na okno, aby dívky umlčela, a jedna z nich přitom zaječí, jako kdyby právě dostala ránu. Hlasitý křik sem z protějšího pokoje přiláká Mary, která hned přispěchá k oknu, aby se podívala, co se dole děje.

„Co je, Ellie?" zeptá se, když se podívá dolů. „No do háje."

Vyběhne z pokoje stejně rychle, jako se v něm objevila, a Ellie čeká, jestli ji za moment uvidí vycházet hlavním vchodem na ulici. Modlí se, aby Mary na její obranu neudělala nějakou pitomost. Dala by přednost tomu, aby si tam tyhle krávy zpívaly svoje hloupé písničky třeba celou noc, než aby se Mary něco stalo ve snaze ji před nimi bránit. Sice je o celé čtyři roky starší než Ellie, ale i některé z těch tam dole vypadají starší, navíc jsou v přesile.

Ale hlavní dveře se neotevřou a Mary nevyjde ven. Místo toho se vrátí zpátky do Elliina pokoje a s sebou vláčí lavor plný vody, která z něho šplíchá na všechny strany a smáčí koberec.

„Co to děláš?" zeptá se ohromeně Ellie.

„Dám jim pořádnou lekci," odpoví Mary. „Musí vidět, že si s tebou nesmějí zahrávat, jinak to budou dělat celý rok."